

те. Майка ми прѣзъ времето на расказа глѣдаше баща ми съсъ единъ изумителенъ поглѣдъ, а прѣзъ моята глава преминахъ безбройни мисли. Азъ треперяхъ, студени трѣпки бѣгаха по моето тѣло.

— Това е чумата, казахъ азъ, но до като изговоря послѣдната дума, дѣдо ми са стрѣснхъ. — Оставете тези работи, каза той, — те сж дѣтски, зели сте да сж плашите; страхътъ са показва прѣдъ вашитѣ очи. Пригответе да вечеряме, че като лѣгнемъ всичко ще забравимъ.

Захваняхме да вечеряме, нъ разговора ни не са прѣкрати. Слѣдъ малко чухме страшенъ шумъ на тавана като че всичко, което бѣше тамъ, се биѣше едно съ друго. Моитѣ косми настрѣхнаха на главата ми; и сега даже, кога си спомня, трѣпки мя побиватъ. Азъ силно са исплашихъ и прегърнахъ майка си. Почти всички замръзнахме на местата си, само дѣдо са показа нестрашливъ. Тихо събрахме всичко.

— Дѣца, азъ видя, че вие сте сж оплашили, затова да идемъ въ плѣвника, на мекката плѣва всичко щемъ забрави. — Какво е това бе дѣдо? попитахъ, като го оловихъ за колѣното, — и азъ прѣди малко видѣхъ такова, а може би и по срашно нѣщо. Безъ малко щѣхъ да умра.

— Това е вашиятъ страхъ, каза дѣдо ни, нѣма нищо.

Всички са съгласихме на дѣдовитѣ думи. Моитѣ сестри бѣха много малки и затова бѣха съвършено чужди на страха и напълно спокойни, а може би и щастливи. Сладкиятъ сънъ бѣше вече посетилъ тѣхните черни, като гайтанъ, вежди; тѣхнитѣ странички сѣ бѣха покрили съ бистъръ румянецъ. Мойтъ дѣдо ни придружи до плевника, а той се върна да затвори кѣщата. Нестрашливъ човѣкъ бѣше мойтъ дѣдо, брей! Ходѣше въ чумовото време като таласъмъ